

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXII. Gradus puræ Intentionis, qui ad Dei in omnibus voluntatem
implendam requiruntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

CAPVT XXII.

*Gradus puræ Intentionis, ad DEI
in omnibus voluntatem implendam
necessarii.*

AD maiorem perfectionem, Intentio-
nisque puritatem, & lucra quæ parit
commodaque augenda; *Primò* ad laboran-
dum erit, ut actu illam exerceamus, omnia
ad DEVM referendo, habendoque, uti lo-
quitur S. Augustinus^a, unum & eundem
cum divina voluntate affectum: ut quem-
admodum DEVS omnia vult & facit pro-
pter semet-ipsum; ita èt nos nihil amemus,
ne nos ipsos quidem, nisi propter DEVM,
ejusque sanctissimæ voluntatis adimpletio-
nem. Verùm hæc oblatio non generatim
tantùm ac virtualiter, ut ajunt, sed parti-
cularim & actualiter fieri debet in unoquo-
que opere: præcipuè tamen in actionibus
nobilioribus, quibusque plus difficultatis
inest & laboris, immo in minoribus quo-
que quoties possamus; cùm hac ratione
neque

^a Vide Augustin. in Ps 31, 32, 35, 36. 100, 124 & alibi.

neque actualis animæ in DEVM elevatio interruptatur, neque caput debilitetur, eive noceatur. Nam, ut graves docent Theologi^b, Intentio generalis, quam habitualem vocant, non sufficit, ut meritum refundat communicetque operibus particularibus, nisi illorum causa sit, aut affectus ab illâ aliquis relinquatur. Et quia multas res facimus, quæ ab intentione & proposito matutino nullo modo dependent; permagni interest, singulis operibus auream hanc coronam imponere, quò tantò sint DEO acceptiora.

Secundò. Quod facimus, DEI amore, singulari cum delectatione, facilitate, alacritate, & ardore animi, sine omni tristitia & repugnantia faciendum est: quia hæc agendi ratio vehementer sibi quemque devincit & obligat. Nam inter homines ipsos benevolentia alacritasque, quâ alter alteri gratificatur, præ ipso obsequio æstimari consuevit. Lætos hos promptosque sanctæ Animæ

M 3

animos

^b Suarez, To. 3 in 3 part. disp. 13, sect. 3. Vasquez, in 1. 2. disp. 6, cap. 1, & alibi. de Lugo disp. 7 de Pœnitent. sect. 4, num. 39, pag. 70, & alii passim.

animos in castissimo Epithalamio divinitus
Sponsus collaudat, cum, *Surge, inquit,
propera, amica mea, columba mea, formosa mea,
& veni.*^c

Tertio. Omnia integrè unicèque facien-
da sunt propter DEVM, ad nullum alium
ignobiliorem finem, propriùmve emolu-
mentum advertendo: quicumque enim a-
lius respectus finisque, etiam non malus, ex-
cludendus est. Monuisse de eo nos videtur
Magister noster IESVS, quando de Inten-
tionis sinceritate verba faciens, *simplicita-
tem* in ea requirit: ideòque non pluribus,
sed uni solùm *Oculo* eandem comparavit^d;
paulloque post, *Neminem duobus Dominis
servire posse*, subjunxit^e. Quin èt in actioni-
bus virtutum, sine bono instructis, danda
opera est, ut extollantur altiùs, atque ex ca-
ritate potiùs DEIQUE amore, quàm præcisè
immediatèque ob proprium suum finem a-
liquem peragantur.

Istud præterea cavendum est, ne opera
no-

^c *Cantic. 2. v. 10.* Munerum animus optimus. *Vide de hoc
Senecam lib. 1 de beneficiis à capite 5 usque ad 11. d. Matthe
6. v. 22. e. ibid. v. 24.*

nostra metu Inferni vel Purgatorii, aut
ob spem præmii, mercedis & remunera-
tionis perficiamus. Fines hi tametsi boni
admodum, minùs tamen perfecti sunt,
quàm tantùm ea facere propter DEVM, e-
jusque Majestatis unicum beneplacitum.
Alii fines si adhibeantur, voluntate propria
exui, sibi que, ut par est, mori anima non
potest. Ac licet neque inferi cælumve esset,
neque beneficium à DEO ullum accepisse-
mus: licet etiam sine ulla causa æternis nos
suppliciis vellet excruciare; adhuc tamen
eodem nos modo facere, illique omni-
bus viribus nostris, animâ & vitâ nostrâ,
servire oporteret, solùm quia est qui est,
quia tam bonus in se-ipso, aliud præmi-
um nullum spectando: idque non tam
ut DEO placeamus, (cùm & hîc latere,
involvique queat aliquid respectûs & a-
moris proprii) quàm quia DEVS nobis
placet, & quia de ejus Majestate ac summa
Bonitate honorificè adeò sublimitérque
existimamus, ut propter se-ipsum aman-
dum, dignissimùmque esse censeamus, cui

etiam cum delectationis omnis vitæque nostræ dispendio famulemur. Quòd si igitur boni quoque fines, ut quod omnium optimum est consequamur, excludi debent; malos & indifferentes numquid minus licebit admiscere? Verumtamen nulla æquè est intolerabilis impudentia, atquè si ex ipsis illis operibus, quorum executione solam deceret quærere gloriam divinam, humanos favores propriamque estimationem colligere studeamus.

Ad hunc gradum pertinet indifferentia ad hæc illave opera, & hoc illove modo facienda. Nam sicui rei cor affigatur & agglutinetur, non est illud omni ex parte purum; præsertim si actiones sint indifferentes, & naturali inclinationi consentaneæ. Sicut cum quis mensæ accumbit, (id quod ad DEVM referendum, ejusque amore faciendum est) tam paratus esse debet ad non comedendum, quàm ad comedendum, nihilque respicere, præterquam beneplacitum divinum; & hunc unicum ex omnibus operibus fructum voluptatèmq; quærere, ut DEO honor obsequiumque præ-

præstetur. quod nisi fiat, nihili illa faciat oportet, seque ipsum penitus negligat & obliuiscatur: ad exemplum Beatorum in cælis, quorum præcipuum gaudium est, impletam videre voluntatem divinam; quosque longè minùs propria delectat felicitas, quàm, cui eam acceptam referunt, bonitas DEI. Ex hac regula & voluntatis indifferentiâ, facile erit cuiuis cognoscere, habèrne talem intentionis puritatem. fit enim frequenter, ut hîc erremus: & lapis iste Lydius multas prodit detegitque adulterinas parùmve bonas intentiones. Alia item superest regula, quâ adhibitâ doceamur, num verè hanc intentionis puritatem obtinuerimus: nempe, si ex re quapiam creata gustum adhuc consolationemve aliquam percipiamus. S. Bernardum ita de seipso locutum ferunt: Quamdiu consolationem aliquam & voluptatem capere possum ex re aliqua quæ non est DEVS; in veritate dicere non audeo, quòd Dilectus noster inter ubera commoretur, aut in sinu amoris vehementer ardentis re-

M 9 quiescat.

quiescat^f. Et *Mulier* illa in Apocalypsi,
vanæ gloriæ tentatione à Dracone impu-
gnata, *fugit in solitudinem* g: quæ est non ob-
scurum puræ Intentionis symbolum, quam
ab omni creatura procul remotam separa-
tamque esse decet: usque eò, ut anima inter
omnes mundi delicias oblectationesque
posita, sola tamen sit; quandoquidem
proprio amore prorsus vacua, sui que i-
psius oblita, nullam ex iis percipiat volu-
ptatem.

Quartò. Actiones eatenus sunt perfici-
endæ, nihil ut in ipsis desiderari possit: ni-
mirum, ut sine omni sollicitudine & hæsiti-
tatione voluntas DEI impleatur. Decipi-
mus enim crebrò nosmet-ipsos affectu a-
liquo turbati: qui prohibet, quò minùs id
quod rectum est videamus; nòsque sup-
plantat, ut absque plena integræque divi-
ni beneplaciti agnitione, voluntatem no-
stram colore aliquo, quem sibi ipsa pin-
xit, adpersam fucatamque exsequa-
mur.

Quare

f Vide S. Bern. Tract. de diligendo DEO. Verba Viri Sancti diu
frustra quasi vivimus. g Apoc. 12, v. 6. Vide Drexel. Annot.
l. 2, c. 3.

CAPVT XXIII.

275

Quare necessum est, ut in ea quæ agimus sedulò inquiramus, Intentionemque nostram diligenter perpurgemus, quò prudenter eligamus ac decernamus, quid divinæ voluntati beneplacitòque convenienter, potissimum facere conveniat: cum sine hac inquisitione & examine, pura Intentio obtineri nullo modo possit. Quomodo enim illud amore DEI, atque ob divinæ Majestatis in eo beneplacitum perficiatur, quod vel DEO displicet, vel de quo, num ipsi placeat, jurè queat dubitari? h

CAPVT XXIII.

Quomodo Divina Voluntas agnoscenda sit, ut integrè compleatur, opera nostra sincerè ad DEVM dirigendo.

NE igitur hac in re aberremus, Regulas aliquot, ad quas dirigamur, proponam, iis, quas S. P. N. Ignatius

M 6

h. Multa de recta Intentione & ad profectum utilia elegantè differit P. Theophilus Bernardinus de religiosa perseverantia præstidij, toto libro nono.